

Ἐκείνη δὲν ἐπρόφτασε νάκουσῃ τὴν φωνή σου,
Μὲξένα χέρια σοῦσδυσα τὴ γαλανή ψυχή σου.
Πρὶν πιῇ τὸ γάλα τὸ γλυκό τάγγελικό σου στόμα,
Σ' ἀρπάξανε κι' ἀβάφτιστη σὲ θάψανε στὸ χῶμα.
Δὲν ξέρω ποῦ σὲ θάψανε, δὲν ἔθαλαν σημάδι:
Ἄν τῳερα θάρχόμουνα, κρυφὰ μέσ' ζ τὸ σκοτάδι:
Θάρχόμουνα τὸν τάφο σου μὲ κρίνα νὰ στολίσω,
Μὲ κρίνα καὶ μὲ δάκρυα τὸ χῶμα νὰ ποτίσω.
Ἡ μάννα σου δὲν τῷθελε νὰ χάσῃ τὸ παιδί της,
Τῷθελα ἐγὼ μὲ τὸ αἷμα σου νὰ πλύνω τὴν τιμὴ της.
Ἴσως λυπήθηκα κι' ἐσὲ ποῦ αὔριο θὰ πονοῦσες
Χωρὶς μητέρα καὶ συχνά, ωἄμε! θὰ μὲ ρωτοῦσες:
—Πατέρα, τάλλα τὰ παιδιά, ἔχουν γλυκιές μαννάδες:
Ποῦ εἰν' ἡ δική μου; —Πέθανε, τὴν πήραν' οἱ παπάδες,
Θὰ σοῦλεγα κι' ἀργότερα σᾶν θάσουν πιὸ μεγάλη,
Μιὰ μέρα θὲ νάρχόσουνε νὰ μὲ ρωτήσῃς πάλι:
—Πατέρα, ποῦ τὴν θάψανε νὰ πάω νὰ τῆς στολίσω
Τὸ μνῆμά της μὲ λουλουδα καὶ δάκρυα νὰ χύσω;
Καὶ τότε τί θὰ σοῦλεγα καὶ τί θὰ σάπαντοῦσα;
Μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά, παιδί μου, θὰ σιωποῦσα.
Ἐνα πικρὸ παράπονο στὰ μελανὰ φτερά του
Μοῦ φέρνεις ἀπ' τὸν ἀπόκοσμον δ ἀγέρας. Ἐκεὶ κάτου
Ἐνα μονάκριθο παιδί τὴ μάννα του φωνάζει...
Τὴν ξέρω ἐκείνη τὴν φωνὴ ποῦ τὴν καρδιά μου σφάζει.
“Οταν κι' ἐγὼ ἐκεὶ κάτου ἐρθῶ θὲ νάρχωμαι κρυφά σου,
Πίσω ἀπὸ θάμνο θὰ κρυφτῶ σᾶν κλέφτης κεῖ κοντά σου
Νὰ βλέπω τὰ παιγνίδια σου μὲ τάλλα τάγγελούδια,
Κι' δταν κατόπι κουραστῆς κι' ἀπάνου στὰ λουλουδιά
Σὲ ὕδω ποῦ ἀποκοιμήθηκες, σιγά μὴ σὲ ξυπνήσω,
Στὰ μάτια καὶ στὰ μάγουλα θάρθω νὰ σὲ φιλήσω.

(Venezia sul mare) Ιούλιος 1906.

† Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

ΠΡΩΤΙΜΗΣΙΣ

Σὲ ποιὰ ἀπ' τὴς δυό σας μὴ 'ρωτᾶς ποῦ γέρν' ἡ ἐκλογή μου,
γαλανομάτα μου μικρούλα.

Ξανθός ἥταν δ 'Ερωτας ώσαν κ' ἐσέ, ξανθή μου,
μὰ λέν' πῶς ἥτανε τρελός γιὰ μιὰ μελαχροινούλα!

[Παράφρασις]

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ